

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D. v právní věci **žalobce: R. E.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného JUDr. Zuzanou Juppovou, advokátkou, se sídlem Slovenského národního povstání 2654, 434 01 Most, proti **žalovanému: Krajskému úřadu Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28.8.2013, č.j. 4600/DS/2013, JID: 116357/2013/KUUK/Ne,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, ze dne 28.8.2013, č.j. 4600/DS/2013, JID: 116357/2013/KUUK/Ne, **se pro vady řízení z r u š u j e** a věc se **v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11.228,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím své právní zástupkyně domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 28.8.2013, č.j. 4600/DS/2013, JID: 116357/2013/KUUK/Ne, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Most, odbor správních činností (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 6.6.2013, č.j. MmM/073242/2013/OSČ-P/PŠ, sp. zn. OSČ-Př/138190/4689/2012/PŠ, ve znění opravného usnesení ze dne 30.10.2013, č.j. MmM/140680/2013/OSČ-P/PŠ, sp. zn. OSČ-Př/138190/4689/2012-PŠ, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. b) a ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000

Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu se žalobce dopustil tím, že dne 1.12.2012 v 19:50 hod. v Mostě v ul. Česká jako řidič motorového vozidla tovární značky VOLKSWAGEN model PASSAT se státní poznávací značkou „X“ byl hlídkou Policie ČR v rámci silniční kontroly vyzván k provedení orientační dechové zkoušky přístrojem Dräger, a to ke zjištění, zda před jízdou nepožil alkoholické nápoje, přičemž výsledek této orientační dechové zkoušky byl pozitivní. U žalobce byla totiž při prvním měření v 19:50 hod. zjištěna hladina alkoholu v krvi ve výši 0,72 ‰, když v případě druhého měření ve 20:01 hod. u něho byla zjištěna hladina alkoholu v krvi ve výši 0,71 ‰, čímž tedy žalobce porušil povinnost zakotvenou v ustanovení § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu. Žalobce v rámci této silniční kontroly hlídce Policie ČR rovněž nepředložil povinné doklady k řízení motorového vozidla, čímž porušil další zákonnou povinnost, jež je stanovena v ustanovení § 6 odst. 8 písm. a) zákona o silničním provozu, a tím tedy současně naplnil skutkovou podstatu přestupku uvedenou v ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Za tyto dva přestupky byla žalobci v souladu s ustanovením § 125c odst. 4 písm. c) a odst. 5 zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 10.000,- Kč, dále mu byl uložen zákaz činností spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 8 měsíců, a rovněž povinnost uhradit náklady správního řízení částkou ve výši 1.000,- Kč. Žalobce se podanou žalobou taktéž domáhal i zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Žalobce v žalobě předně stručně popsal dosavadní průběh správního řízení. Žalobce poté uvedl, že správní rozhodnutí musí být vydáno v souladu se zákony a ostatními obecně závaznými prostředky, a že musí vycházet ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu. Dle žalobce žalovaný nezvykle velice tvrdě vyhodnotil jeho odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a to v jeho neprospěch. Žalovaný se tohoto měl dle žalobce dopustit tím, že konstatoval, že správní orgán I. stupně nepochybil, když do enunciátu uvedl výpočtovou hodnotu 0,48 ‰ oproti vypsání konkrétních výsledků jednotlivých měření, když dle žalovaného správní orgán I. stupně zároveň nepochybil, když odpočet 0,24 ‰ nazval jako odchylku měřicího přístroje. Žalovaný k tomuto poznamenal, že se toliko jedná o špatné slovní vyjádření pisatele, čímž dle žalobce uznal pochybení správního orgánu I. stupně. Dle žalobce žalovaný sice sám pochybení vyjádřil, nicméně učinil tak, aniž by se správní orgán I. stupně k tomuto mohl vyjádřit. Dle žalobce je suplování správního orgánu I. stupně nestandardní postup, a to zejména za situace, kdy výrok správního rozhodnutí nemůže být rozhojňován o jiné argumenty, úvahy či doplňky, neboť takové rozhodnutí by potom bylo nesrozumitelné.

Žalobce v další části žaloby namítl, že v celém spisovém materiálu není přesvědčivě vysvětleno, z jakého přesného a konkrétního důvodu nebyla žalobcova řádná omluva z ústního jednání uznána. Žalobce v této souvislosti dále popřel, že by v rámci telefonního hovoru s úřednicí správního orgánu I. stupně uvedl, že udělá vše pro to, aby zákaz řízení nedostal. Žalobce popřel, že by takový výraz vůbec použil, když zároveň namítl, že součástí správního spisu navíc není nosič záznamu tohoto telefonního hovoru. K tomuto bodu žalobce ještě doplnil, že pakliže jsou opěrné body odůvodnění ohledně odmítnutí omluvy z ústního projednání takto chybné, ústní jednání mělo dle žalobce proběhnout. Dle žalobce absence ústního jednání rovněž nemůže být nahrazena vyrozuměním žalobce o možnosti se seznámit s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim.

Žalobce dále uvedl, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí mj. poznamenal, že na některé polemiky a úvahy žalobce není možné reagovat, protože se jimi více nezabýval a nereagoval na ně. K tomuto žalovaný ještě dodal, že rozsudky a judikáty citované žalobcem jsou mu známy z rozhodovací praxe. Dle žalobce je takovýto styl odůvodnění rozhodnutí žalovaného bez jakékoliv reakce na obhajobu žalobce zcela ojedinělý a zajisté nepřipustný, když dle žalobce odůvodnění tohoto rozhodnutí navíc nepostrádá určité procento sarkasmu. Sarkasmus žalovaného žalobce spatřuje především v tom, že dle žalovaného žalobce sice v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně cituje různé judikáty správních soudů, ale žádnou polemiku, s níž by bylo třeba se vypořádat, tam nelze nalézt. Pakliže dle žalobce jsou žalovanému z jeho rozhodovací praxe známy uvedené rozsudky a judikáty, měl být si vědom toho, že k projednání věci nestačí úřední záznam policistů ve spise, a proto správní orgán vyslechne všechny zasahující policisty. V této souvislosti žalobce doplnil, že k této sérii nejnovějších judikátů žalovaný odmítl cokoli uvést, když současně ignoroval povinnost, že z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené. Reakci žalovaného, kdy tuto část vědomě a bezdůvodně odmítl, lze považovat za nezákonnou, což je dle žalobce rovněž důkazem toho, že správní řízení proti němu bylo vedeno jednostranně.

V navazující části žaloby žalobce poznamenal, že trpí gastroezofageálním refluxem. Dle žalobce tato skutečnost může ovlivnit výsledkem měření testu na alkohol, a to zejména v době, kdy krátce před provedením tohoto testu došlo k výronu žaludečního obsahu do jícnu. Dle žalobce se tak v tomto případě skutečně stalo, přičemž za takové situace lze případě nadýchat až 0,5 ‰. Dle žalobce tato skutečnost byla částečně popsána v jeho původním odvolání, avšak v průběhu celého řízení jí nikdo nevěnoval pozornost. K tomuto bodu žalobce ještě dodal, že byl přesvědčen, že ústní jednání proběhne, k čemuž si připravoval vysvětlení, jež se mj. mělo týkat i jeho zdravotního stavu, jakož i požadavku na výsledk zasahujících policistů. Dle žalobce by v rámci tohoto výsledku rovněž vyšlo najevo, že ze strany těchto policistů došlo k chybné manipulaci s přístrojem Dräger, když dle žalobce si policisté navíc této skutečnosti byli dokonce vědomi.

Dle žalobce lze za řádně provedenou dechovou zkoušku pokládat pouze takovou, při níž jsou splněny podmínky vyplývající z manuálu příslušného výrobce dechového analyzátoru, mezi ně dle žalobce patří i tři dechové zkoušky. Dle žalobce však v posuzované věci tyto podmínky nebyly dodrženy. Dle žalobce navíc není pochyb o tom, že současný legislativní stav vyžaduje při ústním jednání výsledk policistů, a to v návaznosti na složitost dechových zkoušek a okolností s tím související.

Žalobce dále zpochybnil správnost výpočtu žalovaného ohledně doby odbourávání alkoholu v těle, když ze správního spisu není zřejmé, z jakých oficiálních zjištění žalovaný při tomto výpočtu vyšel.

V poslední části žaloby žalobce namítl, že ve správním spise není ohledně přístroje Dräger založen ověřovací list a ani kalibrační protokol, když ve spise je toliko založen protokol o zkoušce ze dne 12.9.2012 (dále jen „Protokol o zkoušce“), jenž byl vyhotoven obchodní společností Dräger Safety s.r.o. Dle žalobce ve všech judikátech, jež se týkají dané problematiky je vždy uvedeno, že ve spise musí být zařazen platný ověřovací list a kalibrační protokol. Absence ověřovacího listu dle žalobce potom neumožňuje přezkum, zda se jedná o skutečně ověřený přístroj, když dle žalobce na tomto závěru nemůže ničeho změnit skutečnost, že kalibrační protokol (Protokol o zkoušce) je ve správním spise obsažen.

Žalovaný předložil k výzvě soudu správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost.

Žalovaný nejprve stručně zrekapituloval průběh celého správního řízení, k čemuž doplnil výtah odůvodnění žaloby.

K samotnému obsahu žaloby žalovaný předně uvedl, že s odchylkou 0,24 ‰, kterou správní orgán I. stupně nazval jako odchylku měřicího přístroje, se žalovaný vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Nesprávné označení ze strany správního orgánu I. stupně dle žalovaného nemělo jakýkoliv vliv na zákonnost a srozumitelnost jeho rozhodnutí.

K další žalobní námitce týkající se toho, že z celého správního spisu není dle žalobce zřejmé, z jakého přesného a konkrétního důvodu nebyla jeho řádná omluva uznána, žalovaný nejprve poznamenal, že z této námitky není zřejmé, jakou omluvu má žalobce na mysli. Pokud se jedná o termín ústního jednání, jež se mělo konat dne 13.5.2013, žalovaný k tomuto dodal, že ačkoliv žalobce se o tomto termínu dozvěděl již dne 6.5.2013, tak z tohoto ústního jednání se omluvil až v den jeho konání. Důvod této omluvy, tj. rekreace v Harrachově, nepovažuje žalovaný za důležitý a závažný, neboť pokud by žalobce měl skutečně zájem na projednání věci, měl před nástupem na dovolenou dostatečný časový prostor, aby se dostavil ke správnímu orgánu I. stupně mimo nařízený termín. V tomto případě však žalobce upřednostnil soukromé záležitosti před záležitostmi veřejnými.

Žalovaný rovněž uvedl, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí lze toliko reagovat na námitky, které se přímo dotýkají věci, nikoliv však na námitky, v nichž žalobce zejména rozebírá různé příručky a návody.

K námitce žalobce, že k projednání věci nestačí jen úřední záznam policistů ve spise, když v dané věci měli být současně vyslechnuti všichni zasahující policisté, žalovaný podotkl, že si je samozřejmě vědom skutečnosti, že úřední záznamy nelze použít jako důkazy. K výsledku policistů žalovaný pak doplnil, že s ohledem na to, že žalobce při silniční kontrole neměl žádné námitky, mu není zřejmé, na základě jakých skutečností by výsledkem zasahujících policistů vyšlo najevo, že z jejich strany došlo k nesprávné manipulaci s přístrojem Dräger.

Ohledně námitky, že žalobce trpí zažívacími potížemi, pročež mohl nadýchat až 0,5 ‰ alkoholu, žalovaný uvedl, že u žalobce byly přístrojem Dräger před odečtením tolerance 0,24 ‰ provedeny dva výsledky měření alkoholu ve výši 0,73 ‰, resp. 0,72 ‰.

S ohledem na výše zmíněné skutečnosti žalovaný navrhl, aby žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta.

Žalobce v replice k písemnému vyjádření žalovaného předně poznamenal, že odchylka 0,24 ‰ není odchylkou měřicího přístroje, a proto je tato skutečnost v enunciatu uvedena špatně. Pokud se týká omluvy z ústního jednání ze dne 13.5.2013, má žalobce za to, že se z tohoto jednání omluvil včas, když den před konáním tohoto jednání zaslal správnímu orgánu I. stupně potvrzení o zaplacení zálohy za ozdravný pobyt v Harrachově, kterou žalobce uhradil ještě před tím, než si dne 6.5.2013 vyzvedl předvolání k ústnímu jednání na 13.5.2013.

Žalobce dále uvedl, že poznámku žalovaného, že nelze reagovat na námitky, v nichž žalobce rozebírá různé příručky a návody, pokládá za totálně nesrozumitelnou.

K návrhu výsledku zakročujících policistů žalobce uvedl, že v důsledku toho, že žalobce při orientační dechové zkoušce provedené přístrojem Dräger měl zapnutý mobilní telefon, když současně jeden z policistů komunikoval pomocí radiostanice, mělo a mohlo dojít k významnému zkreslení údajů na přístroji Dräger. Žalobce na tuto skutečnost nemohl poukázat dříve, neboť tyto technické náležitosti v době silniční kontroly neznal.

Žalobce závěrem repliky uvedl, že ve vyjádření žalovaného není obsažena žádná poznámka k jeho námitce ohledně absence ověřovacího listu ve správním spisu.

O žalobě pak soud rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), bez jednání, neboť žalobce a žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a ustanovení § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ustanovení § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, které vyvolávají jeho nicotnost, avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

Soud si u žalovaného vyžádal správní spis a po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Na tomto místě soud předně uvádí, že žalobou napadené rozhodnutí i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně neshledal zatížené vadou ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. v podobě nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti, jak bylo namítáno žalobcem, pro které by soud nemohl přikročit k jejich meritornímu přezkumu.

Žalobce nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně spočívající v nesrozumitelnosti spatřuje v tom, že správní orgán I. stupně ve výroku svého rozhodnutí uvedl, že výpočtovou hodnotu 0,48 ‰ alkoholu v dechu oproti vypsání konkrétních výsledků jednotlivých měření, když současně v tomto výroku uvedl, že odchylka měřicího přístroje je 0,24 ‰.

Soud konstatuje, že uplatněnou žalobní námitku shledává nedůvodnou. Je tomuto tak z důvodu, že v daném případě bylo u žalobce provedeno tzv. orientační dechové vyšetření analyzátozem dechu zn. Dräger. V takovém případě je nezbytné od takovýmto způsobem zjištěných výsledků odečíst odchylku měřicího přístroje ve výši 0,04 ‰, jakož i tzv. fyziologickou hladinu alkoholu v těle ve výši 0,20 ‰ [viz Metodický pokyn Ministerstva zdravotnictví č. ZD 10/2006 pro postup při laboratorním stanovení alkoholu (etylalkoholu) v krvi, publikovaný ve Věstníku Ministerstva zdravotnictví č. 7/2006]. Po odečtení těchto dvou údajů se získá relevantní výsledek orientačního dechového vyšetření na přítomnost alkoholu, jež potom následně slouží jako stěžejní podklad pro řízení o přestupku. Pakliže výrok rozhodnutí, jímž se žalobce uznává vinným ze spáchání přestupku, musí mj. obsahovat i údaje o tom, *jakými jednáními naplnil skutkovou podstatu deliktu, o jaký delikt se jedná a na základě jakých pravidel je mu ukládána sankce* (viz rozhodnutí

Nejvyššího správního soudu ze dne 7.4.2006, č.j. 6 As 23/2005, Sb. NSS 722/2005), je proto logické, že ve výroku rozhodnutí bude toliko uveden údaj o zjištěném množství alkoholu v dechu žalobce, jenž byl očištěn o příslušnou odchylku, neboť právě za tento údaj je žalobce uznán vinným a sankcionován. Pokud by ve výroku rozhodnutí měl být naopak uveden údaj, jenž byl naměřen analyzátozem dechu, a to bez odečtení příslušné odchylky, jednalo by se o situaci, kdy by správní orgán I. stupně v předcházejícím řízení postupoval zejména v rozporu s ustanoveními § 3 a § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť je jeho povinností zjistit stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jakož i všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být uložena povinnost.

Pokud se týká druhé části této námitky, lze s ohledem na výše uvedené konstatovat, že souhrnný údaj 0,24 ‰ v sobě zahrnuje nejen odchylku měřicího přístroje (v tomto případě analyzátoru dechu zn. Dräger), jakož i tzv. fyziologickou hladinu alkoholu v těle. Pokud tedy správní orgán I. stupně ve výroku svého rozhodnutí uvedl, že údaj 0,24 ‰ představuje toliko odchylku měřicího přístroje, dopustil se dle soudu pouze drobné formulační nepřesnosti. Dle soudu však tato formulační nepřesnost nemohla mít jakýkoliv vliv na celkovou srozumitelnost výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a proto je třeba uplatněnou námitku nepřezkoumatelnosti výroku správního orgánu I. stupně pokládat za lichou.

V této souvislosti soud rovněž dodává, že žalobní námitku žalobce, že v celém spisovém materiálu není přesvědčivě vysvětleno, z jakého přesného a konkrétního důvodu, nebyla dle žalobce jeho řádná omluva uznána, je třeba dle soudu pokládat taktéž za nedůvodnou, neboť jednak z rozhodnutí správního orgánu I. stupně, vyrozumění o zamítnutí návrhu, jakož i ze záznamu o omluvě z jednání, je naprosto evidentní, z jakých konkrétních důvodů správní orgán I. stupně považoval omluvu žalobce za nedostatečnou a za omluvu, jež nebyla podána bezodkladně. Žalobce byl navíc s těmito listinami prokazatelně seznámen, když rozhodnutí správního orgánu I. stupně a vyrozumění o zamítnutí návrhu byla žalobci doručena prostřednictvím provozovatele poštovní licence, a pokud se týká záznamu o omluvě z jednání, tak k tomu je třeba doplnit, že správní orgán I. stupně navíc tehdejšímu právnímu zástupci žalobce vyhotovil kopii této listiny.

Další žalobní námitka, resp. případně jednotlivé konkrétní žalobní námitky, lze shrnout tak, že dle žalobce se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí nevypořádal s uplatněnými odvolacími námitkami, pročez by tedy žalobou napadené rozhodnutí mělo být opětovně nepřezkoumatelné – tentokrát však pro nedostatek důvodů.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že je povinností odvolacího správního orgánu přezkoumat napadené rozhodnutí v kontextu všech odvolacích důvodů a vypořádat se s nimi (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25.11.2009, č.j. 7 Afs 116/2009-70). Nevypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí o odvolání se všemi odvolacími námitkami, zatíží tím své rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů. Tuto vadu nelze zhojit vyvrácením odvolacích námitek ve vyjádření k žalobě, příp. v kasační stížnosti (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23.7.2008, č.j. 3 As 51/2007-84, a ze dne 19.12.2008, č.j. 8 Afs 66/2008-71).

Po zevrubném přezkoumání uplatněných odvolacích námitek soud konstatuje, že se žalovaný se v odůvodnění svého rozhodnutí řádně vypořádal s jednotlivými uplatněnými

odvolacími námitkami, protože žalovaný toto rozhodnutí nezatížil vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.

Pokud se týká jednotlivých námitek, s nimiž se dle žalobce neměl žalovaný vypořádat, soud k nim uvádí následující.

První z těchto námitek směřuje proti tomu, že se žalovaný neměl vypořádat s jednotlivými judikáty správních soudů, tj. sérií nejnovějších judikátů, jež byly žalobcem zmíněny v odvolání. K této námitce soud tomuto soud uvádí, že žalobce v odvolání proti rozhodnutí skutečně obšírně cituje jednotlivá rozhodnutí správních soudů, z nichž posléze pouze vyvozuje obecné závěry, jakým způsobem by správní orgány v obdobných situacích měly postupovat a jednat. Žalobce však v návaznosti na tyto citace a závěry netvrdí konkrétní skutečnosti, natož aby dokladoval, v čem spatřuje pochybení správního orgánu I. stupně. Z tohoto lze dle soudu proto přisvědčit závěru žalovaného, že bez konkrétního uvedení rozhodných skutečností, v nichž žalobce spatřuje pochybení na straně správního orgánu I. stupně, není žádného relevantního důvodu se těmito úvahami žalobce dále zabývat, neboť by to bylo nadbytečné a neúčelné. Nelze proto souhlasit s tvrzením žalobce, že žalovaný tuto část (odůvodnění odvolání) vědomě a bezdůvodně pominul, což lze dle žalobce považovat za nezákonné, z čehož žalobce ještě následně dovodil, že správní řízení bylo proti žalobci vedeno jednostranně.

Obdobně lze dle soudu rovněž vyhodnotit i další v tomto ohledu dílčí žalobní námitku, jejímž prostřednictvím žalobce namítá, že bylo povinností správních orgánů obou stupňů provést výslech zasahujících policistů, neboť k projednání věci již nestačí úřední záznam policistů. Žalobce v tomto ohledu ještě doplnil, že nezbytnost provedení výslechu zasahujících policistů rovněž plyne ze skutečnosti, že současný legislativní stav vyžaduje při ústním jednání výslech policistů, a to zejména z důvodu složitosti dechových zkoušek a okolností s tím souvisejících.

V této souvislosti zdejší soud předně upozorňuje, že ustanovení § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu je třeba mj. vykládat také s ohledem na požadavek procesní ekonomie, neboť správní řízení by mělo být vedeno co nejúčelněji, nejrychleji a nejlevněji. S tím též úzce souvisí potřeba brát ohled na znění citovaného ustanovení § 3 správního řádu, dle kterého musí být zjištěn stav věci, o němž nejsou „*důvodné pochybnosti*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.2.2013, č.j. 5 As 64/2011-66).

V přestupkovém řízení spočívá důkazní břemeno na správním orgánu (řízení vychází ze zásady oficiality), avšak pokud je tvrzením obviněného z přestupku některý z důkazů zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal. Ačkoliv Nejvyšší správní soud v některých případech dovodil, že k řádnému zjištění skutkového stavu bylo nutné provést rovněž výslech zasahujících policistů (a nestačilo tak vycházet například pouze z úředních záznamů sepsaných policisty; viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.1.2009, č.j. 1 As 96/2008-115), v jiných věcech označil výslech policistů za nadbytečný a souhlasil se správními orgány, že z námitek účastníka řízení nebylo zřejmé, k čemu by provedení takového důkazu mělo sloužit (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28.2.2013, č.j. 5 As 64/2011-66, ze dne 20.10.2011, č.j. 2 As 121/2011-90 a ze dne 2.5.2013, č.j. 3 As 9/2013-35). Vždy záleží na konkrétních okolnostech posuzované věci.

Po zevrubném prostudování předloženého správního spisu soud přisvědčuje názoru žalovaného, že v tomto konkrétním případě opravdu nebylo nutné provádět výslech zasahujících policistů. V tomto ohledu lze totiž souhlasit s názorem žalovaného, že v rámci správního řízení před správním orgánem I. stupně skutečně veškeré žalobcoví námitky byly toliko procesního charakteru, když žalobce pouze opakovaně namítal, že správní orgán I. stupně nesprávně vyhodnotil jeho omluvu z ústního jednání, protože se tedy ústní jednání nemělo konat v jeho nepřítomnosti. Žalobce v této fázi správního řízení nikterak nezpochybňoval průběh silniční kontroly, jakož ani skutečnosti, jež byly v rámci této silniční kontroly zasahujícími policisty zjištěny, když tato zjištění navíc žalobce bez jakýchkoliv námitek či poznámek vlastnoručně podepsal. Pakliže tedy správní orgán I. stupně při vydání svého rozhodnutí vzal za důkazy, jež náležitě prokazují, že žalobce před jízdou požil alkoholické nápoje, oznámení o dopravním přestupku ze dne 11.12.2012, č.j. KRPU-272542/PŘ-2012-040806, a to zejména tam založený výsledek dechové zkoušky č. 10809 a č. 10810, aniž by současně provedl výslech zasahujících policistů, nelze dle soudu takovému postupu správního orgánu I. stupně cokoliv vytknout, neboť za daného skutkového stavu zde nebyl žádný rozumný důvod, pro nějž by bylo nezbytné tento procesní úkon provést. V tomto směru soud považuje za vhodné doplnit, že správní orgán I. stupně navíc listinu označenou jako Úřední záznam ze dne 2.12.2012, č.j. KRPU-272542/PŘ-2012-040806, v rámci správního řízení rozhodně nevyužil jako důkaz, neboť tato listina v rámci správního řízení nebyla jako důkaz vůbec provedena (viz Protokol o ústním jednání ze dne 13.5.2013, č.j. MmM/062636/2013/OSČ-Př/PŠ). Obsah úředního záznamu je totiž jen jakási předběžná informace o věci, která slouží správnímu orgánu ke zvážení dalšího postupu.

Druhý argument, jenž má dle žalobce svědčit ve prospěch nutnosti provedení výslechu policistů, dle žalobce spočívá v tom, že na místě silniční kontroly mělo mezi žalobcem a zasahujícími policisty proběhnout jednání o alternativním zjištění ovlivnění alkoholem. V tomto ohledu soud opětovně shledává zcela důvodnou argumentaci žalovaného, že dokumenty, jež byly správnímu orgánu I. stupně postoupeny Policií ČR, neobsahující jakýkoliv poznatek, z něhož by bylo možno usuzovat, že shora popsané jednání skutečně proběhlo. V tomto směru soud doplňuje, že čím později od skutkové události účastník správního řízení dotváří svoji verzi skutkového děje, tím je věrohodnost jeho výpovědi slabší (viz přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.2.2013, č.j. 9 As 26/2012-29). V daném případě se dle soudu jako logická jeví spíše taková reakce, že kdyby měl žalobce opravdu zájem na tom, aby skutečnost, zda není pod vlivem alkoholu, byla hodnověrně zjištěna jinak (alternativně) než lékařským vyšetřením spojeným s odběrem krve, žádná skutečnost mu nebránila v tom, aby o takové vyšetření požádal zasahující policisty. Pokud by případně tito policisté z jakéhokoliv důvodu odmítli na žádost žalobce zajistit takovéto vyšetření, přesto měl žalobce stále možnost na rubovou stranu písemnosti označené jako Oznámení (odevzdání) přestupku (věci) ze dne 1.12.2012, č.j. KRPU-272542/PŘ-2012-040806, alespoň napsat vyjádření ke skutečnostem, kterému byly kladeny za vinu, a to tedy, že požádal o alternativní lékařské vyšetření, kterému však zasahující policisté odmítli zajistit. Žalobce však této možnosti nevyužil, neboť žádné vyjádření k průběhu silniční kontroly na tento dokument nepřipojil, když na tento dokument připojil toliko svůj vlastnoruční podpis.

Soud se dále zabýval žalobní námitkou, jež se týkala toho, že správní orgán I. stupně neuznal dle žalobce jeho prokazatelně včasnou omluvu z ústního jednání. K tomuto ještě žalobce doplnil, že v celém spisovém materiálu není přesvědčivě vysvětleno, z jakého

přesného a konkrétního důvodu nebyla jeho řádná omluva uznána. Tato námitka však již byla soudem výše shledána nedůvodnou.

Podle ustanovení § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „přestupkový zákon“) platí, že: *„o přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu“*. Citované ustanovení vychází z ustanovení čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, které zaručuje každému právo, aby jeho věc byla projednána v jeho přítomnosti (viz blíže náleží Ústavního soudu ze dne 11.3.2004, sp. zn. II. 788/02). Jedná se však toliko o právo účastníka správního řízení zúčastnit se ústního jednání, nikoliv o jeho povinnost.

Správní orgán je povinen respektovat základní právo obviněného na účast při jednání, není ale povinen přizpůsobit režim řízení a jeho průběh jakýmkoliv požadavkům a představám účastníka řízení (obviněného z přestupku), pokud by účel řízení (projednání přestupku ve lhůtě podle ustanovení § 20 přestupkového zákona) mohl být ohrožen (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23.12.2013, č.j. 8 As 54/2013-29). Správní orgány jsou proto oprávněny posoudit i důvodnost omluvy z jednání (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.6.2013, č.j. 1 As 40/2013-34).

Správní orgán má povinnost akceptovat omluvu, která je náležitá, což jednak předpokládá její bezodkladnost, tak i relevantnost důvodů, o něž se opírá. To poskytuje možnost obviněnému z přestupku odročení jednání z důvodů spočívajících na jeho straně. Omluva z jednání tak představuje zákonem předvídané dobrodiní, jehož využití je však nutno spojit s požadavky, které zaručí jeho výkon, jenž nebude kolidovat se samotným účelem řízení, tj. projednáním přestupku (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21.2.2013, č.j. 9 As 101/2012-60). V této souvislosti lze rovněž poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.6.2013, č.j. 1 As 40/2013-34, kde bylo mj. uvedeno, že: *„náležitá omluva vždy předpokládá existenci důležitého důvodu“*.

V této souvislosti zdejší soud též připomíná, že soukromé záležitosti mohou mít přednost před záležitostmi úředními pouze výjimečně (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25.1.2010, č.j. 2 As 8/2009-95). K omluvám účastníka řízení zdůvodněným jeho soukromými zájmy, jejichž organizace je plně v jeho dispozici, je proto třeba přistupovat obezřetně, a to zejména ve vztahu k požadavku na řádné doložení tvrzených důvodů (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23.12.2013, č.j. 8 As 54/2013-29). Za důležitý důvod ve smyslu ustanovení § 74 odst. 1 přestupkového zákona lze dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14.5.2009, č.j. 7 As 28/2009-99, považovat i včasnou omluvu *z důvodu předem naplánované zahraniční cesty, resp. dovolené, kterou by účastník řízení přesvědčivým způsobem prokázal, by mohla být správním orgánem hodnocena jako omluva z důležitého důvodu*.

S ohledem na žalobní námitku musel zdejší soud posoudit, zda správní orgán I. stupně jednal v intencích příslušného ustanovení přestupkového zákona, když omluvu žalobce posoudil jako nedůvodnou, a současně jako omluvu, jež nebyla podána včas, tj. bezodkladně.

Ze správního spisu soud zjistil, že první ústní jednání bylo správním orgánem I. stupně nařízeno na den 11.4.2013. Žalobce se z tohoto ústního jednání omluvil s poukazem na dočasnou pracovní neschopnost. Správní orgán I. stupně tuto omluvu podepřenou

předložením vystaveného potvrzení o dočasné pracovní neschopnosti žalobce akceptoval, a proto písemností ze dne 23.4.2013, č.j. MmM/054170/2013/OSČ-Př/PŠ, nařídil na 13.5.2013 od 8:00 hod. v pořadí druhé ústní jednání. Zásilka obsahující předvolání k ústnímu jednání byla žalobci doručena dne 6.5.2013, kdy si ji žalobce osobně převzal, když převzetí této zásilky žalobce stvrdil svým vlastnoručním podpisem (viz doručka založená ve správním spise).

Ze správního spisu soud rovněž zjistil, že žalobce dne 12.5.2013 ve 23:28 hod. odeslal, resp. přeposlal, ze své e-mailové adresy („X“) na úřední e-mailovou adresu oprávněné úřední osoby správního orgánu I. stupně e-mail bez zaručeného elektronického podpisu, jenž byl před tím zaslán žalobci panem M. T., který v něm mj. žalobce informoval, že záloha ve výši 3.750,- Kč byla přijata dne 2.5.2013, a že rezervace je platná. Původní e-mail s tímto obsahem byl odeslán dne 2.5.2013. Dne 13.5.2013 v 7:52 hod. žalobce telefonicky kontaktoval oprávněnou úřední osobu správního orgánu I. stupně z důvodu, aby se omluvil z nařízeného ústního jednání, jež se mělo konat téhož dne od 8:00 hod., a to s odůvodněním, že si v předstihu zaplatil dovolenou (viz e-mail z předchozího dne), a že v tento moment je již mimo Most. Správní orgán I. stupně tuto omluvu jako důvod neúčasti na ústním jednání nepřijal, neboť byl toho názoru, že předložená omluva nebyla nejen náležitá, ale rovněž nebyla i včasná, pročež tedy ústní jednání dne 13.5.2013 proběhlo bez přítomnosti žalobce.

Jelikož správní orgán I. stupně akceptoval první omluvu žalobce z ústního jednání, bylo dle soudu po žalobci spravedlivé požadovat, aby napříště v co nejširší míře usiloval o možnost se zúčastnit nařízeného jednání, nebo aby případně při formulaci v pořadí již druhé omluvy z ústního jednání žalobce dbal v souladu se zásadou *vigilantibus iura scripta sunt* náležité pozornosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21.2.2013, č.j. 9 As 101/2012-60). V daném případě však žalobce v souladu s touto zásadou nepostupoval.

Jak bylo shora zmíněno, aby bylo možno naplánovanou dovolenou považovat za důležitý důvod ve smyslu ustanovení § 74 odst. 1 přestupkového zákona, je nezbytné, aby účastník správního řízení jednak takovou dovolenou **přesvědčivým způsobem prokázal**, když je současně též třeba, aby se ze strany tohoto účastníka jednalo **o včasnou**, tj. bezodkladnou, omluvu.

V souzené věci si žalobce zásilku obsahující předvolání k ústnímu jednání na den 13.5.2013 převzal osobně dne 6.5.2013, když e-mail potvrzující přijetí zálohy ve výši 3.750,- Kč, jakož i platnost rezervace, byl žalobci doručen již dne 2.5.2013. Pakliže žalobce tento e-mail zaslal správnímu orgánu I. stupně dne 12.5.2013 ve 23:28 hod., když ze samotného ústního jednání se telefonicky omluvil až dne 13.5.2013 v 7:52 hod., tj. toliko 8 minut před zahájením ústního jednání, nelze dle soudu takovou omluvu vyhodnotit jako včasnou, tj. bezodkladnou. Lze v této souvislosti sice přisvědčit poznámce žalobce, že se skutečně omluvil ještě před samotným zahájením ústního jednání, nicméně v tomto případě, a to zejména s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem posuzované věci, nelze omluvu žalobce pokládat za jakkoliv včasnou.

Podle judikatury Nejvyššího správního soudu lze považovat za včasnou omluvu pouze takovou omluvu, která byla správnímu orgánu adresována bezodkladně po zjištění překážky vylučující účast obviněného při projednání přestupku (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10.10.2012, č.j. 1 As 116/2012-25).

V této souvislosti soud podotýká, že pokud by bylo opravdu skutečným zájmem žalobce se ústního jednání (byť následně v jiném termínu) zúčastnit, jeví se soudu jako zcela přirozená, rozumně a logicky očekávatelná reakce každé takové osoby, že příslušný správní orgán bude bez zbytečného odkladu o časové kolizi nařízeného ústního jednání z důvodu předem plánované dovolené informovat, aby dosáhl toho, aby v předmětné věci bylo ústní jednání nařízeno na jiný den. V tomto konkrétním případě měl tedy žalobce před odjezdem na plánovanou dovolenou minimálně celé 4 pracovní dny, kdy se mohl správnímu orgánu I. stupně z ústního jednání omluvit. Přestupkový zákon v tomto žalobce nijak nelimitoval, a proto se mohl omluvit nejružnější formou sdělení – např. poštou, e-mailem, faxem, telefonicky, osobně, prostřednictvím k tomu pověřené osoby atd. (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21.2.2013, č.j. 9 As 101/2012-60). O to víc je proto zarážející, že tak žalobce neučinil, ačkoliv mu v tom nebránila žádná okolnost.

V návaznosti na shora uvedené soud poznamenává, že žalobce sice v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně uvedl, že na termín v pořadí druhého ústního jednání ve spojení se zaplacenou dovolenou zapomněl včas reagovat, a to s ohledem na jeho zdravotní stav, nicméně žalobce toto své tvrzení nikterak nedoložil. Pakliže byl žalobcův zdravotní stav tedy opravdu natolik špatný, že sice dne 6.5.2013 byl ještě schopen si osobně převzít zásilku s předvoláním k ústnímu jednání, avšak pak v průběhu následujících čtyř pracovních dnů nebyl schopen toliko odeslat ani jeden e-mail či uskutečnit alespoň jeden telefonní hovor, přesto však byl pak schopen odcestovat do Harrachova na plánovanou dovolenou, měl žalobce správní orgán I. stupně na tyto okolnosti (po jejich odeznění) obratem upozornit, a nikoliv na ně poukázat až v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, když měl žalobce současně předložit i náležité doklady, jež by hodnověrně prokazovaly jeho tvrzení o špatném zdravotním stavu. Žalobce však žádné doklady na podporu svého tvrzení o (špatném) zdravotním stavu správnímu orgánu I. stupně nepředložil.

S ohledem na předestřené důvody není možné omluvu žalobce vyhodnotit jako včasnou, tj. bezodkladnou. Dle soudu totiž rozhodně nelze aprobovat takový postup, kdy účastník správního řízení, jenž si je plně vědom skutečnosti, že pro překážku (např. z důvodu plánované dovolené) se nebude moci zúčastnit nařízeného ústního jednání, přesto o této překážce správní orgán bezodkladně neinformuje, nýbrž jej informuje až těsně před začátkem ústního jednání, a to ještě za situace, kdy účastník správního řízení tvrdí, že už je prý na dovolené, pročez je vyloučeno, aby se ústního jednání zúčastnil. Takovýto postup ze strany účastníků správního řízení, a tedy i žalobce, je třeba dle soudu kategoricky odmítnout, neboť akceptace tohoto postupu by totiž dle soudu mohla vést až ke kolizi se samotným účelem přestupkového řízení, tj. řádným a včasným projednáním přestupků.

V daném případě dle soudu žalobce dovolenou v Harrachově přesvědčivým způsobem neprokázal. Vzhledem k tomu, že soukromé záležitosti mohou mít přednost před záležitostmi úředními pouze výjimečně, je třeba k takovým věcem přistupovat obezřetně, když je současně nezbytné trvat na tom, aby tvrzené soukromé záležitosti byly řádně doloženy. V daném případě se tomu však nestalo.

Žalobce správnímu orgánu I. stupně toliko předložil, resp. preposlal, již několikrát výše zmíněný e-mail ze dne 2.5.2013, který však dle soudu bez dalšího nelze pokládat za náležitý doklad, jenž by hodnověrně svědčil ve prospěch tvrzení žalobce. Z tohoto e-mailu není především patrné, kdo vlastně učinil objednávku ubytování v Harrachově, jakož i též není zřejmé, pro jaké konkrétní osoby byla tato objednávka učiněna, a tedy především, zda

byla objednávka ubytování učiněna mj. i pro žalobce. Z předloženého e-mailu tyto skutečnosti nejsou vůbec zjevné. Žalobce se proto mylí, pokud je toho názoru, že přesvědčivým způsobem prokázal své tvrzení o dovolené. Důkazní břemeno k doložení náležité omluvy spočívalo výhradně na žalobci, bylo tedy plně na něm, jakým způsobem své tvrzení doloží. V této souvislosti soud připomíná, že rozhodně též nebylo povinností správního orgánu I. stupně vydávat pokyn, aby žalobce v návaznosti na tento pokyn blíže konkretizoval své tvrzení ohledně dovolené.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti nezbyvá než konstatovat, že v postupu správního orgánu I. stupně, jenž provedl ústní jednání v nepřítomnosti žalobce, který byl řádně předvolán, ale k jednání se nedostavil bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu, nelze spatřovat jakékoliv pochybení. Správní orgán I. stupně proto nebyl povinen nařídít náhradní termín ústního jednání.

Další uplatněná žalobní námitka spočívá ve skutečnosti, že ve správním spisu ohledně analyzátoru dechu zn. Dräger nebyl založen ověřovací list a kalibrační protokol, ale toliko Protokol o zkoušce vyhotovený obchodní společností Dräger Safety s.r.o. Soud tuto žalobní námitku shledal důvodnou, neboť ve správním spise opravdu ve vztahu k analyzátoru dechu zn. Dräger Alcotest 7510 č. ARZM 0391 není založen ověřovací list ani kalibrační protokol, k čemuž uvádí dále následující.

Dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu se přestupku dopustí ten, kdo v rozporu s § 5 odst. 2 písm. b) řídí vozidlo nebo jede na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo po užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, po kterou je ještě pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky.

V ustanovení § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu je zakotvena povinnost řidiče, který nesmí řídit vozidlo nebo jet na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, kdy by mohl být ještě pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky; v případě jiných návykových látek uvedených v prováděcím právním předpise se řidič považuje za ovlivněného takovou návykovou látkou, pokud její množství v krevním vzorku řidiče dosáhne alespoň limitní hodnoty stanovené prováděcím právním předpisem.

*Dle ustanovení § 16 odst. 2 zákona č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami působenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami a o změně souvisejících zákonů (dále jen „tabákový zákon“) platí, že orientačnímu vyšetření a odbornému lékařskému vyšetření zjišťujícímu obsah alkoholu je povinna se podrobit osoba, u níž se lze důvodně domnívat, že vykonává činnosti podle odstavce 1 pod vlivem alkoholu, a dále osoba, u které je důvodné podezření, že přivodila jinému újmu na zdraví v souvislosti s požitím alkoholického nápoje. Spočívá-li orientační vyšetření zjišťující obsah alkoholu v dechové zkoušce provedené **analyzátozem alkoholu v dechu, splňujícím podmínky stanovené zvláštním právním předpisem**, odborné lékařské vyšetření se neprovede. V případě, že osoba tento způsob orientačního vyšetření odmítne, provede se odborné lékařské vyšetření.*

Z uvedeného je zřejmé, že právní úprava předvídá dva způsoby vyšetření zjišťujících obsah alkoholu, a to orientační vyšetření [viz ustanovení § 2 písm. l) tabákového zákona] a odborné lékařské vyšetření [viz ustanovení § 2 písm. m) tabákového zákona]. Současně je ze

znění ustanovení § 16 odst. 2 tabákového zákona patrně, že s účinností od 1.1.2009 je důkazu o ovlivnění alkoholem získanému orientačním vyšetřením formou dechové zkoušky provedené analyzátozem alkoholu v dechu schváleným Českým metrologickým institutem ve smyslu ustanovení § 3 odst. 3, § 6, resp. § 7 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o metrologii“), přiznána vyšší míra přesvědčivosti než podle předchozí právní úpravy. Zvláštním právním předpisem podle ustanovení § 16 odst. 2 tabákového zákona, je právě zákon o metrologii, resp. prováděcí vyhláška Ministerstva průmyslu a obchodu č. 345/2002 Sb., kterou se stanoví měřidla k povinnému ověřování a měřidla podléhající schválení typu, ve znění pozdějších předpisů – srov. bod 7.4.2 přílohy vyhlášky (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21.9.2010, č.j. 8 As 59/2010-78, nebo ze dne 21.2.2013, č.j. 9 As 135/2012-27).

V návaznosti na shora uvedené je evidentní, že z hlediska naplnění objektivní stránky skutkové podstaty přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu je důležité, aby u přestupce bylo zjištěna, resp. prokázána, přítomnost alkoholu v těle, neboť právě řidiči je (mimo jiné) zakázáno řízení vozidla bezprostředně po požití alkoholu v jeho organismu, nebo v takové době, po kterou je ještě pod jeho vlivem (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14.1.2014, č.j. 5 As 126/2011-68).

Z předloženého správního spisu soud zjistil, že u žalobce bylo dne 1.12.2012 ve smyslu ustanovení § 16 odst. 2 tabákového zákona provedeno opakované orientační vyšetření na obsah alkoholu analyzátozem dechu zn. Dräger Alcotest 7510, a to v 19:50 hod. a ve 20:01 hod. V obou případech bylo orientační vyšetření na obsah alkoholu v dechu žalobce pozitivní, když v prvním případě byla u žalobce zjištěna hladina alkoholu v krvi ve výši 0,72 ‰ a v druhém případě ve výši 0,71 ‰.

Z ustanovení § 16 odst. 2 tabákového zákona dle zdejšího soudu jednoznačně vyplývá, že aby výsledek dechové zkoušky provedené analyzátozem dechu mohl být následně akceptován jako řádně a správně zjištěný v rámci přestupkového řízení, je naprosto nezbytné, aby takovýto analyzátor dechu bezesporu splňoval všechny podmínky stanovené zvláštním právním předpisem. Tímto zvláštním předpisem je v tomto případě zákon o metrologii.

V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2.5.2013, č.j. 3 As 9/2013-35, je uvedeno, že při měření rychlosti je mj. *nutné trvat na splnění všech dalších podmínek (správně fungující a kalibrované měřící zařízení) atd.* Ačkoliv se závěr predestinovaný v tomto rozsudku Nejvyššího správního soudu týká náležitostí měření rychlosti vozidel, zdejší soud je přesvědčen, že tento závěr lze plně vztáhnout i na projednávanou věc. S ohledem na ustanovení § 16 odst. 2 tabákového zákona ve spojení s citovaným rozhodnutím Nejvyššího správního soudu lze proto konstatovat, že aby výsledek orientačního vyšetření byl použitelný v přestupkovém řízení, je nezbytné, aby analyzátor dechu zn. Dräger Alcotest 7510 splňoval veškeré požadavky zakotvené v zákoně o metrologii. Názor zdejšího soudu ostatně plně koresponduje i se závěry Ústavního soudu učiněnými v jeho rozhodnutí ze dne 1.6.2011, sp. zn. IV. ÚS 868/11, kde bylo uvedeno, že: „...pro účely právních vztahů je postačující stanovení povinnosti orgánům veřejné moci používat měřící přístroje pracující s deklarovanými veličinami a jejich jednotkami, jak je upraveno v zákoně o metrologii...“.

K analyzátorům dechu zn. Dräger Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11.3.2010, č.j. 5 As 24/2009-65, uvedl, že: „analyzátozy alkoholu v dechu používané Policií ČR při dopravních kontrolách jsou podle § 3 odst. 3 zákona o metrologii ve spojení s bodem 7.4.2

přílohy vyhlášky Ministerstva průmyslu a obchodu č. 345/2002 Sb., kterou se stanoví měřidla k povinnému ověřování a měřidla podléhající schválení typu (dále jen „vyhláška“), tzv. stanovenými měřidly. Stanovená měřidla podléhají dvěma základním opatřením, která mají zajistit jejich způsobilost k danému účelu a správnost měření, a to nejprve při uvedení na trh a posléze během používání. Stanovené měřidlo nejprve podléhá schválení typu, a to již v době před zahájením výroby či uskutečněním dovozu (§ 6 a 7 zákona o metrologii). Dále pak stanovené měřidlo podléhá povinnosti prvotního ověření každého exempláře, které je podmínkou jeho uvedení na trh (§ 10 odst. 1 zákona o metrologii). V době používání se pak na stanovená měřidla vztahuje povinnost následného ověřování (§ 11 odst. 1 zákona o metrologii ve spojení s příslušným ustanovením přílohy vyhlášky), přičemž u analyzátorů alkoholu v dechu činí doba platnosti ověření 1 rok. Nejvyšší správní soud tedy dovozuje, že vzhledem k tomu, že analyzátory alkoholu v dechu typu Dräger jsou běžně požívány, nelze pochybovat o tom, že tento typ měřidla byl příslušným orgánem schválen, tj. certifikován. Měřicí přístroj použitý v posuzovaném případě pak také musel být prvotně ověřen. Na druhou stranu Nejvyšší správní soud konstatuje, že ověřovací list, který by dokládal platnost ověření měřicího přístroje v době provedení předmětné orientační dechové zkoušky, ke správnímu spisu přiložen nebyl. Nejvyšší správní soud zde však podotýká, že stěžovatel správnost naměřeného údaje a tudíž ani spolehlivost měřicího přístroje v řízení před správními orgány nezpochybňoval a jeho námitky směřovaly toliko k tomu, že naměřená hodnota alkoholu neměla být posouzena jako pozitivní výsledek dechové zkoušky. Správní orgány tedy neměly důvod kopii příslušného ověřovacího listu ke správnímu spisu přiložit“.

Oproti zmíněnému rozhodnutí Nejvyššího správního soudu však v posuzované věci žalobce v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně namítl, že součástí správního spisu je toliko Protokol o zkoušce, a nikoliv ověřovací list a kalibrační protokol. Dle soudu bylo proto zákonnou povinností žalovaného se v takovém případě vypořádat s touto námitkou žalobce takovým způsobem, aby z něho bylo patrné, na podkladě jakých skutečností žalovaný nepovažuje ověřovací list a kalibrační protokol za dokumenty, jež by měly být součástí správního spisu, resp. na podkladě jakých dokumentů žalovaný dospěl k závěru, že analyzátor dechu zn. Dräger Alcotest 7510 bezesporu splňuje podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, když k němu byl ve správním spise předložen toliko Protokol o zkoušce.

Žalovaný k této odvolací námitce v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že zkouška přístroje byla provedena Ing. V. M., jakožto zkušebním technikem. Žalovaný v tomto směru rovněž poznamenal, že o správnosti Protokolu o zkoušce nemá důvod pochybovat, ačkoliv byl proveden bez vstupu Českého metrologického institutu. Dle žalovaného byla totiž tato zkouška uskutečněna autorizovanou laboratoří Dräger Safety s.r.o., když zkoušku navíc provedl pověřený pracovník. Dle žalovaného proto Protokol o zkoušce plně nahrazuje ověřovací list, který je dodáván k přístroji.

V návaznosti na shora uvedené bylo tedy povinností zdejšího soudu ověřit, zda závěr žalovaného o schválení a kalibraci analyzátoru dechu zn. Dräger je správný. Soud po seznámení se se správním spisem, kdy napadené rozhodnutí před meritorním rozhodnutím ve věci samé konfrontoval s úplným obsahem správního spisu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11.7.2007, č.j. 1 As 61/2006-48), dospěl k závěru, že závěr žalovaného, je nesprávný, neboť nemá oporu ve správním spisu, resp. v provedeném dokazování, když shora zmíněné požadavky, které je třeba především důrazně akcentovat v řízení o přestupku, nebyly dodrženy.

V této souvislosti zdejší soud předně uvádí, že v souladu s rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 11.3.2010, č.j. 5 As 24/2009-65, nemá pochybnosti o tom, že v posuzované věci užitý analyzátor dechu zn. Dräger Alcotest 7510 č. ARZM 0391, jakožto stanovené měřidlo, byl příslušným orgánem schválen, tj. certifikován. V projednávané věci je proto předmětem sporu toliko, zda tento konkrétní přístroj dne 1.12.2012 disponoval platným ověřovacím listem.

V obecné rovině platí, že analyzátor dechu, jakožto stanovené měřidlo dle ustanovení § 3 odst. 3 zákona o metrologii, lze použít pouze s platným ověřením. Doba platnosti je u analyzátoru dechu dle vyhlášky Ministerstva průmyslu a obchodu č. 345/2002 Sb., kterou se stanoví měřidla k povinnému ověřování a měřidla podléhající schválení typu, stanovena na jeden rok. Dokladem platnosti takového ověřením stanoveného měřidla, a tedy i analyzátoru dechu, je ověřovací list vydaným některým ze subjektů uvedených v ustanovení § 9 odst. 2 zákona o metrologii.

V pracovním postupu Českého metrologického institutu ze dne 15.1.2008, č. 114-MP-C008-08, je mj. uvedeno, že pokud výrobce stanoveného měřidla předepisuje kontrolu metrologických vlastností měřidla v době kratší, než je zakotvena v právní úpravě, je nutné dané měřidlo takovéto zkoušce podrobit. V takovém případě se pak jedná o zkoušku v době platnosti ověřením, jež se uskutečňuje v půlročním intervalu po poslední kalibraci, při níž je prováděna zkouška přesnosti měření. V návodu k použití analyzátoru dechu zn. Dräger Alcotest 7510, tj. v návodu k měřidlu, jež bylo použito dne 1.12.2012, je předepsána kalibrace v intervalu každých šesti měsíců.

S ohledem na uvedené skutečnosti se lze dle soudu přiklonit k závěru, že Protokol o zkoušce, jenž je založen v předloženém správním spise, je spíše toliko dokladem o tom, že u tohoto konkrétního přístroje byla v souladu s manuálem výrobce ve stanoveném intervalu provedena kontrola přesnosti měření. Jelikož v rámci této zkoušky nebyla provedena kalibrace přístroje, jak je ostatně uvedeno v textu samotného Protokolu o zkoušce, přičemž při pravidelném jednoročním povinném ověřování přístroje se naopak provádí i povinná kalibrace, která v tomto případě provedena nebyla, lze mít dle soudu za to, že Protokol o zkoušce není způsobilý plně nahradit ověřovací list a kalibrační protokol, jak bylo uvedeno žalovaným v odůvodnění jeho rozhodnutí. Soud však za daného skutkového stavu, jak je v textu dále zmíněno, není oprávněn takový autoritativní závěr učinit, aniž by před tím bylo uspokojivě vyřešeno oprávnění obchodní společnosti Dräger Safety s.r.o. k provádění ověřování stanovených měřidel na pokladě zákona o metrologii.

Dle ustanovení § 3 správního řádu platí, že *nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2, tedy s požadavky na zákonnost jeho postupu.* Tímto je vyjádřena jedna ze základních zásad činnosti správních orgánů, a to zásada materiální pravdy, kdy je třeba zjistit stav, o němž nebudou důvodné pochybnosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.2.2013, č.j. 5 As 64/2011-66). Ustanovení § 50 odst. 3 správního řádu, v němž se uplatňuje zásada vyšetřovací, pak správnímu orgánu ukládá povinnost *zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2.5.2019, č.j. 3 As 9/2013-35).

V přestupkovém řízení se navíc třeba klást zvýšené nároky na rozsah a způsob zjišťování podkladů rozhodnutí a v jejich světle vykládat obecná ustanovení správního řádu, neboť obvinění z přestupku je obviněním trestním ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.7.2009, č.j. 1 As 44/2009-101).

V přestupkovém řízení důkazní povinnost či povinnost k objasnění skutkového stavu věci spočívá na správním orgánu, neboť se v tomto ohledu vychází ze zásady oficiality. Z této skutečnosti vyplývá, že obviněný z přestupku není povinen se hájit. Využije-li však svého zákonného práva, tj. aplikuje tzv. aktivní obhajobu, tím, že uvede ke skutkovým okolnostem případu tvrzení, jako se tak stalo v tomto konkrétním případě, je povinností správního orgánu se s těmito tvrzeními řádně vypořádat. Předpokladem pro správnou aplikaci hmotného právu je totiž náležitý procesní postup správního orgánu, v němž jsou vyhledávány, opatřeny, provedeny a zhodnoceny potřebné důkazy ústící do správných a úplných skutkových zjištění.

V souladu s ustanovením § 9 odst. 2 zákona o metrologii, v němž je mj. uvedeno, že *ověřené stanovené měřidlo opatří Český metrologický institut nebo autorizované metrologické středisko*, je možno souhlasit se závěrem správního orgánu I. stupně, že Český metrologický institut není jediným subjektem, jenž může v České republice ověřit měřidlo, tj. analyzátor dechu, neboť shodnou činnost mohou za podmínek stanovených zákonem o metrologii vykonávat i jiné subjekty, tj. autorizovaná metrologická střediska. Dle ustanovení o § 16 odst. 1 zákona o metrologii je autorizačním metrologickým střediskem takový subjekt, jenž byl k jeho žádosti Úřadem pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví (dále jen „Úřad“) k ověřování stanovených měřidel.

Pakliže žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že příslušnou zkoušku analyzátoru dechu provedla a Protokol o zkoušce vystavila autorizovaná laboratoř Dräger Safety s.r.o., pročez tedy nebylo nutné, aby k předmětnému analyzátoru dechu byl přiložen ověřovací list vystavený Českým metrologickým institutem, neboť Protokol o zkoušce jej dle žalovaného plně nahrazuje, mělo by dle soudu být z předloženého spisu patrné, na podkladě jakých skutečností žalovaný dospěl k závěru, že obchodní společnost Dräger Safety s.r.o. je autorizovanou laboratoří (autorizovaným metrologickým střediskem), jež je oprávněna provádět ověřování měřidel, a z tohoto důvodu je tudíž možné Protokol o zkoušce postavit na roveň dokladům vydávaným Českým metrologickým institutem, a to konkrétně ověřovacímu listu.

Zdejší soud je však nucen konstatovat, že z předloženého správního spisu není jakkoliv seznatelné, na základě jakých relevantních skutečností dospěl žalovaný k závěru, že obchodní společnost Dräger Safety s.r.o. je možno pokládat za autorizované metrologické středisko ve smyslu ustanovení § 9 odst. 2 zákona o metrologii, jež je autorizováno, tj. oprávněno, k ověřování stanovených měřidel. Ve správním spisu absentuje jakýkoliv doklad, jenž by svědčil ve prospěch závěru učiněného žalovaným, když ve správním spise např. není založen výpis ze seznamu autorizovaných metrologických středisek, jenž je veden Úřadem, z něhož by bylo zřetelné, že obchodní společnost Dräger Safety s.r.o. je skutečně autorizovaným subjektem oprávněným provádět ověření stanovených měřidel.

V ustanovení § 16 odst. 3 zákona o metrologii je mj. zakotveno, že autorizované metrologické středisko je v rozhodnutích nebo osvědčeních povinno uvést svůj název a k podpisu připojit otisk razítka. V souzené věci však z Protokolu o zkoušce není otisk

razítka patrný, a proto ani z této skutečnosti není zdejší soud schopen relevantně ověřit, zda lze obchodní společnost Dräger Safety s.r.o. skutečně pokládat za autorizované metrologické středisko dle příslušných ustanovení zákona o metrologii. Žalovaný, ačkoliv si byl tohoto konkrétního nedostatku plně vědom, však žádný krok k nápravě tohoto nedostatku v průběhu odvolacího řízení neučinil, když se toliko spokojil s konstatováním, že Protokol o zkoušce představuje pouhou kopii vyhotovenou Policií ČR, a proto je razítko na tomto dokladu jen slabě viditelné. Dle soudu je v této souvislosti navíc nezbytné poukázat na vyhlášku Ministerstva průmyslu a obchodu č. 62/2000 Sb., kterou se zajišťuje jednotnost a správnost měřidel a měření, a to konkrétně na její přílohu č. 2, kde jsou uvedeny povinné náležitosti ověřovacího listu. Již pouhým letmým zkoumáním je nadevší pochybnost zřejmé, že Protokol o zkoušce neobsahuje některé povinné náležitosti.

V návaznosti na shora uvedené skutečnosti lze dle zdejšího soudu uzavřít, že žalovaný v rámci odvolacího řízení nedostál své zákonné povinnosti, když se s uplatněnou odvolací námitkou žalobce nevypořádal takovým vyčerpávajícím a prokazatelným způsobem, aby o zjištěném skutkovém stavu nebyly důvodné pochybnosti. Vzhledem k tomu, že ve správním spise zcela absentuje jakýkoliv doklad, z něhož by bylo zřejmé, že obchodní společnost Dräger Safety s.r.o. je možno považovat za autorizované metrologické středisko dle ustanovení § 16 odst. 1 zákona o metrologii, tj. za subjekt, jenž je dle ustanovení § 9 odst. 2 téhož zákona oprávněn ověřit stanovené měřidlo a následně vydat ověřovací list a kalibrační protokol, vzniká zde důvodná pochybnost, zda byl skutkový stav dostatečně zjištěn. Je tomu tak především z důvodu, že v souzené věci není prokazatelně a nesporně postaveno najisto, zda přítomnost alkoholu v krvi žalobce byla skutečně zjištěna a prokázána ústavně konformním způsobem. Bez toho, aniž by před tím byl učiněn nezpochybnitelný závěr, že předmětný analyzátor dechu zn. Dräger Alcotest 7510 při orientačním vyšetření dne 1.12.2012 splňoval veškeré požadavky stanovené zejména zákonem o metrologii, a to zda byl ověřen autorizovaným metrologickým střediskem, a zda byla řádně a včas provedena kalibrace, nelze dle zdejšího soudu autoritativně konstatovat, že žalobce v okamžiku tohoto orientačního vyšetření řídil předmětné motorové vozidlo po požití alkoholického nápoje nebo v takové době po požití alkoholického nápoje, po kterou je ještě pod vlivem alkoholu. Vzhledem k uvedenému lze uzavřít, že žalovaný zejména s ohledem na aktivní obhajobu žalobce nedostál své zákonné povinnosti vyplývající z ustanovení § 3 správního řádu, a to tím, že nesporným způsobem nerozptýlil důvodné pochybnosti ohledně toho, zda analyzátor dechu v okamžiku jeho užití dne 1.12.2012 disponoval platným ověřovacím listem a kalibračním protokolem.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti zdejší soud konstatuje, že žalovaný své rozhodnutí zatížil závažnou vadou řízení dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s., když vzal za základ napadeného rozhodnutí skutkový stav, jenž nemá oporu ve spisu.

Soud proto s poukazem na ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. bez jednání přikročil výrokem ad I) ke zrušení rozhodnutí žalovaného, když současně ve smyslu ustanovení § 78 odst. 4 s.ř.s. také rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Soud nerozhodl o zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť vytýkaná vada řízení se toliko týká rozhodnutí žalovaného. V dalším řízení bude žalovaný dle ustanovení § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku. V dalším řízení je proto žalovaný povinen zjistit, zda v okamžiku orientačního vyšetření žalobce bylo možno předmětný analyzátor dechu zn. Dräger Alcotest 7510 považovat za ověřené stanovené

měřidlo s platnou kalibrací, a to na podkladě dokumentů vydaných zejména v souladu se zákonem o metrologii subjektem, jenž je k vydání takovýchto dokladů autorizován (oprávněn) dle příslušných ustanovení téhož zákona.

V této souvislosti soud doplňuje, že poslední uplatněnou námitkou žalobce bylo, že trpí gaetreezofageálním refluxem, kdy v důsledku této nemoci lze dle jeho tvrzení nadýchat až 0,5 % alkoholu, což se dle žalobce v tomto konkrétním případě mělo stát. Jelikož žalobou napadené rozhodnutí soud ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení, tak i s ohledem na zásadu procesní ekonomie a hospodárnosti, jakož i z důvodu, aby soud nepřiměřeně nenahrazoval činnost správních orgánů, bude rovněž povinností žalovaného v dalším řízení postupem dle ustanovení § 56 správního řádu zjistit, neboť k posouzení této otázky je třeba odborných znalostí, zda je z odborného (lékařského) hlediska možné, aby tato nemoc u osoby, jež jí trpí, vůbec nějakým způsobem ovlivnila orientační dechové vyšetření, a pokud ano, zda k takovému ovlivnění výsledku orientační dechové zkoušky u žalobce došlo nebo mohlo dojít.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 věty první s.ř.s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce úspěch měl, proto má právo na náhradu nákladů řízení, a proto soud výrokem ad II) uložil žalovanému zaplatit do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě ve výši 11.228,- Kč. Tato částka se sestává z částky 3.000,- Kč za zaplacený soudní poplatek; dále z částky 6.200,- za dva úkony právní služby právní zástupkyně žalobce JUDr. Zuzany Juppové po 3.100,- Kč podle ustanovení § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů, [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a), replika k vyjádření žalovaného - § 11 odst. 1 písm. d)], dále z částky 600,- Kč za dva s tím související režijní paušály po 300,- Kč podle ustanovení § 13 odst. 1, odst. 3 citované vyhlášky; a z částky 1.428,- Kč jako 21 % daně z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, z celkové částky bez soudního poplatku.

Soud v této souvislosti doplňuje, že žalobci nepřiznal uplatněnou náhradu nákladů, a to jeden úkon právní služby, jež měl spočívat v sepsu žaloby právní zástupkyní žalobce. Ze soudního spisu je zřejmé, že obálka obsahující mj. žalobu byla dána k poštovní přepravě dne 21.10.2013 (viz podací razítko). Z předložené plné moci je naopak seznatelné, že právní zastoupení žalobce v této věci JUDr. Zuzana Juppová převzala až dne 22.10.2013. Z tohoto důvodu je proto vyloučeno, aby právní zástupkyně žalobce sepsala a podala předmětnou žalobu, když právní zastoupení žalobce převzala až poté, co již byla tato žaloba dána k poštovní přepravě. Vzhledem k této skutečnosti tedy soud nepřiznal žalobci náhradu nákladů spočívající v jednom úkonu právní služby, tj. v podání žaloby.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na

sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 3. června 2014

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová